

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobců: a) **K. I. A. A.**, nar., b) nezl. **M. Q. H. A.**, nar., c) **nezl. M. Q. H. A.**, nar., všichni státní příslušnost I., naposledy pobýtem, zastoupení Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M.eur, advokátem, se sídlem Nile House, Karolínská 654/2, Praha 8 – Karlín, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2016, č.j. KRPB-136635-20/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobci **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci se žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2016, č. j. KRPB-136635-20/ČJ-2016-060023-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo ve smyslu ust. § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobkyně a) (dále jen „žalobkyně“) na dobu 31 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 6. 2016 do 5. 7. 2016, a to za účelem jejího předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobkyně byla zadržena na území ČR v železniční stanici Břeclav, která cestovala v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin jedoucím na trase Vídeň – Berlín. Na výzvu PČR nepředložila žádný doklad, který by ji opravňoval ke vstupu a pobytu na území ČR. Ke své totožnosti uvedla, že je státní příslušnicí Iráku a cestuje se dvěma dětmi do Německa. Jelikož se žalobkyně dopustila jednání, pro něž lze pobyt na území ČR ukončit nebo zahájit řízení o správním vyhoštění, byla zajištěna dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortována na policejní stanici za účelem provedení dalších úkonů. Lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobkyně je vedena jako žadatelka o mezinárodní ochranu v Maďarsku (ID HU1330023493609).

V rámci správního řízení o povinnosti opustit území ČR byl s žalobkyní sepsán za účasti tlumočníka do jazyka arabského protokol o výsledku, do něhož uvedla, že bydlela v Bagdádu a je vdaná. Jejího manžela však zabil Islámský stát, proto se rozhodla Irák opustit. Ze země odjela i se svými dvěma dětmi do Turecka, odkud se na člunu dostali na řecký ostrov Medelina. V Řecku strávili asi tři měsíce a pak se dostali přes Albánii, Kosovo a Srbsko až do Maďarska. V Maďarsku byli kontrolováni policií a byli umístěni do tábora, kde byly žalobkyni sejmuty otisky prstů a byly jí k podpisu předloženy nějaké dokumenty. U těchto úkonů byl tlumočník, žalobkyně si je vědoma toho, že se jednalo o žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z tábora žalobkyně i s dětmi po třech dnech odešla, neboť chtěla pokračovat v cestě do Německa. Proto cestovali z Budapešti do Vídně a odtud vlakem jedoucím do Berlína. Na území ČR však byli při cestě vlakem kontrolováni policejní hlídkou.

Žalovaná tedy shrnula, že žalobkyně vstoupila na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu, platného víza či jiného povolení k pobytu. Tímto porušila povinnost stanovenou v ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná se ve svém rozhodnutí dále zabývala existencí případných překážek předání žalobkyně do příslušného členského státu EU. V této souvislosti žalovaná konstatovala, že žalobkyně nemá na území ČR žádné příbuzné. ČR nebyla cílem její cesty, ale pouze tranzitní zemí při snaze dostat se do Německa. Žalobkyně bude předána do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Z dosud shromážděných podkladů řízení vyplývá, že by touto zemí mělo být Maďarsko. Žalovaná uvedla, že jí nejsou známy žádné překážky, které by předání do Maďarska bránily. Každá země EU je zavázána jak komunitárním právem, tak i judikaturou Evropského soudního dvora. Žalovaná tedy nepředpokládá, že by žalobkyni návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení nebo jiná forma nelidského zacházení. Ani žalobkyně neuvedla žádné důvody, pro které by nebyl návrat do Maďarska možný.

Žalovaná dále poukázala na čl. 28 nařízení Dublin III a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobkyně, neboť tato sama uvedla, že chce žít v Německu, přičemž za účelem dosažení svého cíle se nezdráhala vstoupit nelegálně na území EU. Ačkoliv mohla

výhody vyplývající z postavení azylanta uplatnit již v Maďarsku, rozhodla se tuto zemi opustit a pokračovat dál do Německa. Svým jednáním prokázala, že nemá zábrany porušovat předpisy jak evropského tak vnitrostátního práva. Dřívější jednání žalobkyně nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat do doby, než bude předána do země příslušné k posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaná zkoumala též možnosti uložení mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření podle ust. § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti uvedla, že žalobkyně nemá na území ČR hlášen pobyt. Rovněž bylo zjištěno, že žalobkyně ani nedisponuje finančními prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s realizací přemístění a dle jejího vlastního vyjádření nemá v ČR žádné příbuzné ani přátele, kteří by za ni složili finanční záruku. Nadto existuje obava, že by byl uložením mírnějších opatření ohrožen výkon předání žalobkyně do jiného členského státu.

Žalovaná se dále zabývala přiměřeností zajištění, přičemž konstatovala, že žalobkyně je v produktivním věku a netrpí žádnými zdravotními obtížemi. V ČR nikdy dříve nebyla a nemá zde žádné známé ani rodinu. Na území přicestovala se svými dvěma nezletilými dětmi – dcerou M. Q. H. A.-K. (nar.) a synem M. Q. H. A.-K. (nar.). Bratr a otec žalobkyně žijí v Německu jako žadatelé o azyl. Vzhledem ke krátké době pobytu na území ČR a neznalosti jiného než arabského jazyka je vyloučeno, aby si žalobkyně za tak krátkou dobu na území ČR vytvořila silnější kulturní či sociální vazby. Žalobkyně nedisponuje finančními prostředky potřebnými k zajištění ubytování, stravy a hygienických potřeb. Bez povolení k pobytu a zdravotního pojištění je pak vyloučeno, aby si finanční prostředky na svoji obživu legálně obstarala. Žalovaná má tedy za to, že zajištěním žalobkyně a jejím následným předáním do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu nebude nepřiměřeně zasazeno do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně bude společně se svými dětmi umístěna v zařízení pro zajištění cizinců, které je náležitě uzpůsobeno potřebám pro pobyt rodin s dětmi.

Žalovaná konstatovala, že s žalobkyní je vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, přičemž uvedený stát je bezpečná země, která dodržuje právní předpisy na ochranu uprchlíků a bude s ní zahájeno řízení o předání žalobkyně. Ze statistických údajů uvedených na webových stránkách Ministerstva vnitra je přitom zřejmé, že procento předávaných osob v rámci dublinského řízení do Maďarska vzrostlo – např. v listopadu roku 2015 bylo předáno 40 osob. Z aktuálnějších informací pak žalovaná zmínila, že v průběhu měsíce března a dubna 2016 byly do Maďarska předány minimálně čtyři osoby. Předání do Maďarska je tedy potenciálně možné.

Při stanovení délky zajištění žalovaná vycházela ze lhůt obsažených v čl. 28 nařízení Dublin III, jakož i z kvalifikovaného odhadu založeného na předchozích zkušenostech s přemísťováním cizinců v jiných řízeních. Přitom má žalovaná za to, že stanovená doba 31 dnů je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č. j. 7 Azs 11/2015-32.

III. Žaloba

V žalobě ze dne 1. 7. 2016 žalobci namítají, že se žalovaná nedostatečným způsobem vypořádala s otázkou potenciality předání žalobkyně do Maďarska. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je předání do jiného členského státu EU vyloučeno, existují-li závažné důvody domnívat se, že ve státě, do něhož by měl být cizinec předán, dochází

k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V případě Maďarska dle žalobců takové důvody existují.

S ohledem na skutečnost, že žalobci přicestovali za území Maďarska ze Srbska a Řecka, přičemž oba státy jsou ze strany Maďarska považovány za třetí bezpečnou zemi, hrozí, že budou deportováni bez toho, aby byla jejich žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku meritorně přezkoumána. Žalobci uvádí, že Maďarsko zařadilo na seznam třetích bezpečných zemí kromě Turecka všechny státy usilující o vstup do EU mající postavení kandidátských zemí. To jsou v současné době Albánie, Makedonie a Srbsko. Podle čl. 38 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) lze za třetí bezpečnou třetí zemi považovat pouze stát, ve kterém je dodržována zásada nenavrácení v souladu s Ženevskou úmluvou, existuje možnost požádat o přiznání postavení uprchlíka a v případě přiznání tohoto postavení získat ochranu v souladu s Ženevskou úmluvou. Uvedené požadavky však Srbsko nesplňuje.

Žalobci poukazují na zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) ze srpna roku 2012, z níž vyplývá doporučení, aby Srbsko nebylo považováno za třetí bezpečnou zemi. Tato pozice UHNCR dosud nebyla revidována a zůstává v platnosti. Srbsko nepovažuje za třetí bezpečnou zemi ČR ani žádný jiný členský stát EU. K témuž závěru, zahrnující navíc i Řecko, dospěl UNHCR i ve zprávě *„Hungary as a Country of Asylum“* z května roku 2016.

Žalobci žalované vytýkají, že se otázkou existence systematických nedostatků v Maďarsku v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala a nezohlednila, jakým způsobem se žalobci na území Maďarska dostali a jaké to má pro ně následky. Dle aktuální maďarské právní úpravy totiž platí, že přichází-li žadatel o azyl z třetí bezpečné země, je jeho žádost považována za nepřípustnou a k meritornímu posouzení žádosti vůbec nedochází. K tomu je nutno dodat, že je-li žádost vyhodnocena jako nepřípustná, neexistuje proti takovému rozhodnutí účinný prostředek nápravy, neboť pro podání žaloby k soudu je stanovena krátká třídní lhůta. V této souvislosti žalobci připomínají, že český Ústavní soud se zabýval sedmidenní lhůtou pro podání žaloby v azylových věcech v českém prostředí, přičemž ji shledal v rozporu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Obdobně Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) v rozsudku č. 9152/09 ze dne 2. 2. 2012, I. M. v. Francie, označil za neslučitelnou s čl. 13 ve spojení s čl. 3 Úmluvy lhůtu dvou dnů, kterou cizinec disponoval pro podání žaloby proti rozhodnutí o vyhoštění. Podle žalobců na zde uvedeném nic nemění ani skutečnost, že podání žaloby proti rozhodnutí, jímž je žádost označena za nepřípustnou, má ze zákona odkladný účinek.

Žalobci shrnují, že vzhledem k tomu, že do Maďarska přicestovali přes Srbsko, reálně hrozí, že jejich žádost bude odmítnuta jako nepřípustná. Proti takovému rozhodnutí neexistuje účinný opravný prostředek a je pravděpodobné, že dojde k navrácení žalobců do Srbska, kde však nemají cizinci přístup k fungující azylové proceduře a existuje zde tedy obava, že ze Srbska budou žalobci deportováni do jiné země či přímo do země původu.

Dále žalobci uvádí, že i kdyby byla jejich žádost meritorně přezkoumána a byla zamítnuta, nedisponují v Maďarsku prostředkem nápravy, který by bylo možno považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Úmluvy. V této souvislosti poukazují žalobci na zprávy organizace

Hungarian Helsinki Committee popisující aktuální azylový systém v Maďarsku. Z těchto zpráv vyplývá, že je-li žádost o mezinárodní ochranu meritorně přezkoumána a není-li shledána jako důvodná, může se cizinec obrátit s žádostí o přezkum takového rozhodnutí na soud. V takovém případě však platí, že „*podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti nemá ze zákona odkladný účinek*“. Tím se však žaloba jako prostředek nápravy bez dalšího stává neúčinnou ve smyslu čl. 13 ve spojení s čl. 3 Úmluvy. Jak totiž v minulosti konstatoval ESLP, v případech, kdy hrozí cizinci navrácení do země, ve které existuje nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení „*článek 13 vyžaduje, aby dotčená osoba měla přístup k oprávněmu prostředku, jenž má ze zákona odkladný účinek*“ (ESLP, *Gebremedhin v. Francie*, č. 25389/05, rozsudek z 26. dubna 2007, § 66). Tento požadavek však v případě Maďarska zjevně splněn není. Na uvedeném hodnocení nic nemění ani fakt, že cizinec může soud o přiznání odkladného účinku požádat. Jak totiž uvedl ESLP, odkladný účinek musí mít žaloba automaticky (*de plein droit*), tj. nezávisle na úvaze soudu, zda odkladný účinek žalobě přízná či nikoliv. Navíc, je-li žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta, disponuje cizinec pro podání žaloby lhůtou osmi dnů. Tato lhůta se opět velmi přibližuje lhůtě sedmi dnů, o které Ústavní soud ČR prohlásil, že je neslučitelná s čl. 13 Úmluvy (viz jeho nálezy ze dne 1. 12. 2009, Pl. ÚS 17/09, č. 9/2010 Sb.).

V neposlední řadě mají žalobci za to, že v případě návratu do Maďarska jim v důsledku přeplněných přijímacích a pobytových středisek pro uprchlíky hrozí, že se ocitnou bez adekvátní materiální pomoci a budou čelit extrémní chudobě neslučitelné s čl. 3 Úmluvy. Žalobci poukazují na rozsudek velkého senátu ESLP č. 30696/09 ze dne 21. 1. 2011, ve věci *M. S. S. v. Belgie a Řecko*, v němž bylo konstatováno, že skutečnost, že žadatel o azyl byl v Řecku ponechán bez ubytování a jakékoliv materiální a finanční pomoci, může způsobit porušení zákazu ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. S ohledem na aktuální množství žadatelů o azyl v Maďarsku pak obdobná situace hrozí i žalobcům. Na podporu svého tvrzení opět odkazují na zprávu organizace Hungarian Helsinki Committee a zprávu UNHCR „Hungary as a Country of Asylum“, které vyzdvihují zejména přeplněnost středisek pro uprchlíky v Maďarsku.

Žalobci uzavírají, že dle jejich názoru jsou naplněny obě podmínky čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení – v zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. K obdobným závěrům došel i Krajský soud v Praze ve svých rozsudcích č. j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14. ledna 2016. Maďarsko z tohoto důvodu není možné považovat za stát, který by byl v souladu s Dublinským nařízením odpovědný za posouzení azylové žádosti žalobců. Vzhledem k tomu, že ani žádný jiný stát nelze na základě dublinských kritérií činit k posouzení žádosti odpovědný, nezbyvá než postupovat podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, na jehož základě se zemí příslušnou pro posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu stává ČR. Tím však zajištění ztrácí smysl a nemělo k němu být vůbec přikročeno. Proto žalobci požadují, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že napadené rozhodnutí považuje za zcela zákonné. Pokud se jedná o posuzování existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, odkazuje žalovaná na závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 A 18/2016, a rozsudku ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. 32 A 17/2016,

v nichž tento soud polemizuje s názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, jímž argumentuje mimo jiné i žalobce.

Žalovaná má za to, že osobám navráceným na základě dublinského řízení do Maďarska, jsou zajištěny standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Konkrétně je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi veden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají, a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí žalobu k nezávislému soudu. I skutečnost, že si maďarský soud vyžádal u Evropského soudního dvora (dále jen „SDEU“) rozhodnutí o předběžné otázce (rozsudek SDEU ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mizra v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016), dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Nadto není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, že by se členské státy měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jako tomu v minulosti bylo v případě Řecka či Itálie. V této souvislosti žalovaná poukázala též na právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 6. 2016, č. j. 33 A 65/2016 - 50 a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že smyslem zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec vyhoštěn či předán do jiného státu, avšak pouze vytvoření podmínek pro, to, aby tento hlavní cíl mohl být realizován. Žalovaná tedy pouze využila svých oprávnění a žalobkyni zajistila, aby mohlo být jiným správním orgánem – Ministerstvem vnitra, rozhodnuto zda a případně do jakého členského státu bude (spolu se svými dětmi) předána.

Žalovaná dále uvádí, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Pro úplnost žalovaná dodává, že pokud se jedná o námitky žalobců ve vztahu k Srbsku, nejsou tyto dle jejího názoru v přímé souvislosti s přezkoumávaným rozhodnutím o zajištění. Na podporu tohoto tvrzení odkazuje žalovaná na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2016, č. j. 32 A 29/2016-30.

V. Posouzení věci krajským soudem

O žalobě Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci jeho nařízení nepožadovali a krajský soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a

právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení přezkoumatelnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobkyně a jejích dětí, která jsou podle jejího názoru v důsledku zajištění za účelem předání do Maďarska dotčena.

Krajský soud předně poukazuje na relevantní právní úpravu obsaženou v nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé citovaného nařízení přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Veškerá rozsáhlá argumentace žalobců je vystavěna na tom, že maďarský azylový systém trpí systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení, protože bylo zajištění žalobkyně za účelem jejího předání do Maďarska nezákonným. S těmito závěry se však krajský soud neztotožnil, k čemuž jej vedly následující úvahy.

Pokud se jedná o tvrzení žalobců o hrozbě deportace z Maďarska do Srbska (případně do Řecka), pak krajský soud předně uvádí, že si je vědom podmínek stanovených čl. 38 procedurální směrnice. Nicméně v této souvislosti je nutno poukázat na aktuální rozsudek SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>), v němž se SDEU zabýval možností vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely nynějšího řízení před krajským soudem je přitom podstatné, že SDEU nikterak nezpochybil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě taktéž Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska (do Řecka), jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu, a to zejména z toho důvodu, že žadatel je i v tomto případě oprávněn dožadovat se přezkumu rozhodnutí maďarských správních orgánů prostřednictvím opravných prostředků, které mu tamější právní úprava skýtá. Není tedy pravdou, že by k předáváním do bezpečných třetích zemí docházelo automaticky bez možnosti individuálního posouzení ve vztahu ke konkrétnímu žadateli.

Pokud žalobci dále namítali, že v případě nevyhovění žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku neexistuje prostředek nápravy, který by bylo možné považovat za účinný ve smyslu čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak k tomu krajský soud uvádí následující. Mezi stranami je nesporné, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o případném neudělení mezinárodní ochrany lze brojit za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobci argumentují, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Pakliže žalobci argumentovali podpůrně nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), jímž byla zrušena sedmidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, pak k tomu krajský soud uvádí, že závěry tohoto nálezu jsou určeny specificky pro prostředí českého správního soudnictví a podmínky českého ústavního pořádku, a proto je lze pouze obtížně přenášet do prostředí maďarské právní úpravy. Přitom nelze odhlédnout od zcela odlišného kontextu, v němž byl závěr Ústavního soudu vysloven a předmětná lhůta pro podání žaloby zrušena (tzn. zejména diferenciací mezi jednotlivými skupinami žadatelů o mezinárodní ochranu), a současného kontextu tzv. migrační krize, za níž řada členských států EU znovu přistupuje ke změně své právní úpravy azylového práva ve smyslu zefektivnění azylového řízení a jeho soudního přezkumu. Tento trend je ostatně patrný i z jednání institucí EU a chystaných změn právní úpravy společného azylového systému (zejm. zavedení společného seznamu bezpečných zemí, posílení efektivity návratové politiky atd., viz k tomu kupř. <http://www.mvcr.cz/migrace/clanek/rada-ministru-jednala-v-lucemburku-o-kvotach-i-o-revizi-dublinskeho-systemu.aspx>). Za nepřiléhavý pak krajský soud považuje odkaz na rozsudek ESLP č. 9152/09 ze dne 2. 2. 2012, I. M. v. Francie, neboť jeho předmětem bylo posouzení zcela jiného typu řízení (řízení o vyhoštění), který má do práv účastníka výrazně odlišné dopady než nevyhovění žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

V souvislosti s posledním žalobním bodem, poukazujícím na údajné neadekvátní podmínky v maďarských zařízeních pro zajištění cizinců, krajský soud považuje za nutné zdůraznit, že řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců (např. řízení o povinnosti opustit území) či v režimu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (typicky řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Základními specifiky tohoto řízení jsou rychlost a bezodkladnost rozhodování, kterážto neumožňují provádění složitějšího dokazování. Je třeba reflektovat, že účelem řízení o zajištění cizince dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců není s konečnou platností posoudit, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde, ale pouze zabezpečit, že cizinec vyčká výsledku dublinského řízení, v jehož závěru teprve může (ale rovněž nemusí) dojít k vydání rozhodnutí o předání cizince do jiného členského státu EU (k tomuto viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011,

č. j. 7 As 79/2010 – 150, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud si je rovněž vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména v oblasti ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince dodržení tak vysokého standardu, jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený či že takového cíle nelze dosáhnout – např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny, nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Existence takových zřejmých důvodů, v jejichž důsledku by bylo zajištění žalobkyně za účelem jejího případného předání do Maďarska zapovězeno, však v posuzovaném případě nebyla dána.

Pro úplnost krajský soud dodává, že je seznámen i s právním názorem Krajského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, na nějž odkazuje žalobce. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Za těchto okolností považuje krajský soud závěry vyplývající z citovaného rozsudku za nepodložené a neopodstatněné. Především je však nutné zdůraznit, že předmětný rozsudek se zabýval systematickými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nikoliv ve fázi zajištění cizince, ale teprve posléze v rámci přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu její nepřípustnosti, neboť bylo shledáno, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný jiný členský stát EU. Krajský soud nepopírá, že v tomto řízení, jakož i v řízení dublinském, je zcela na místě, aby se správní orgány důkladně zabývaly existencí možných překážek předání žadatele do jiného členského státu EU, přičemž s ohledem na odlišný charakter těchto řízení oproti řízení o zajištění cizince nic nebrání tomu, aby žadatel vznášel již v jejich průběhu svoje námitky a předkládal důkazy k prokázání svých tvrzení o existenci systematických nedostatků v primárně příslušném členském státě. Takto však nelze činit, jak již bylo ostatně uvedeno, v řízení o zajištění. Pakliže se tedy krajský soud s argumentací žalobců neztotožnil, neznamená to nezbytně, že by žalobci nemohli být s těmito námitkami úspěšní v řízení dublinském (resp. soudním přezkumu rozhodnutí o přemístění) či případně v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tato argumentace však nemůže obstát v nyní posuzovaném případě (řízení o zajištění žalobkyně), neboť po žalované nelze spravedlivě požadovat, aby s ohledem na krátké lhůty, jimiž je vázána, a na nezbytnost vyřešit situaci cizince bez jakéhokoliv odkladu, prováděla v každé jednotlivé věci komplikovaný rozbor vycházející z množství veskrze cizojazyčných podkladů. Přitom nelze říci ani tolik, že by existence systematických nedostatků v Maďarsku měla být žalované známa z její úřední činnosti, neboť

kompetentní orgány (zejm. Ministerstvo vnitra) v této věci nevydaly žádné oficiální stanovisko

Lze tedy shrnout, že podle přesvědčení krajského soudu žalobci nikterak neosvědčili, že by jim v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozil zásah do jejich základních lidských práv, který by bylo možno v řízení o zajištění zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nadto je třeba opakovaně zdůraznit, že ze samotného zajištění ani nelze dovozovat, že by skutečně mělo dojít k předání žalobců do Maďarska. Rozhodnutí v této věci je předmětem až samotného dublinského řízení, v rámci něhož by měl příslušný správní orgán (Ministerstvo vnitra) náležitě zohlednit všechny rozhodné skutečnosti. V této souvislosti krajskému soudu neuniklo, že žalobkyně v průběhu jejího výslechu v rámci řízení o povinnosti opustit území uvedla, že v jiném členském státě EU (v Německu) žijí její bratr a otec. Za těchto okolností nelze vyloučit, že v konečném důsledku by Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že na základě dublinských kritérií je státem příslušným pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobců Německo, nikoliv Maďarsko. Ostatně, jak je patrné z předloženého spisového materiálu, maďarská strana s převzetím žalobců vyslovila nesouhlas, v důsledku čehož byli žalobci ze zajištění propuštěni, a to na základě příkazu k propuštění cizinců ze zařízení pro zajištění cizinců ze dne 27. 6. 2016. Žaloba ke zdejšímu krajskému soudu tak byla podána v době, kdy již ani žalobci zajištění nebyli. To však nic nemění na skutečnosti, že v době rozhodování žalované byly podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění naplněny, přičemž pro zajištění existoval i zcela legitimní důvod, neboť na základě toho času objektivně zjistitelných informací (zejména lustrací v systému EURODAC) bylo možno předpokládat, že Maďarsko je zemí příslušnou pro posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu. Přitom žalované nebyly známy žádné překážky, které by předání do Maďarska bránily, neboť navzdory tomu, co tvrdí žalobci, systematické nedostatky nebyly dosud v případě Maďarska jednoznačně oficiálně deklarovány a na tuto problematiku existuje v současné době množství protichůdných názorů, o čemž svědčí i jistá nejednotnost dosavadní rozhodovací praxe správních soudů. Za těchto okolností nelze než konstatovat, že napadené rozhodnutí je zcela zákonné a věcně správné. Z tohoto důvodu krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I uvedeno, a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Výroky o náhradě nákladů řízení (výrok II a III) jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobci nebyli v řízení úspěšní, pročez nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. července 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová